

eindelijk kwam het gewichtig oogenblik en naast de bruid, als vertegenwoordiger van den bruidegom, stond een lang mager man, met grijs haar en een scherp geteekend gezicht, al zijn best doende, zijn ontroering te verbergen en vergenoegd te kijken. En toen de formaliteit was afgelopen, de telegrammen waren verzonden, en men weer thuis was gekomen, sloeg het jonge vrouwtje de armen om Oom Alberts hals, kuste hem, en fluisterde: „Nu hebt u mij aan Joost gegeven: nu moet u de andere voorwaarde vervullen!”

„Ik zou wel willen kind! sprak hij lachend, „maar zij wil niet. Ik heb het haar al meer dan eens gevraagd!”

Beiden zagen om naar Eleonora, die met een verlegen blosje haar gelaat afkeerde.

„Probeer het dan nog maar eens,” sprak Albertine; „de aanhouder wint, dat hebt u aan mij gezien!”

Papa en Oom Albert brachten haar te zamen aan boord te Marseille. En na een teeder, hartroerend afscheid, moesten zij haar eindelijk verlaten en zien heengaan. Zij deden ieder voor zich hun best, om het elkander niet moeilijk te maken, maar toen de broeders weder naast elkander in den trein zaten was Albert geheel terneer geslagen, zoo zelfs dat Alexander, hoe bedreefd hij zelf ook was, nog trachtte hem te troosten.

„Ik zal geen gerust uur hebben, vóór wij weten dat zij bij elkander zijn,” sprak hij, half snikkend. „Ik kan het mijzelf nooit vergeven.”

„Kom jongen! het heeft zoo moeten wezen, moeten wij maar denken en ons zoo goed mogelijk houden!”

Albertine vond spoedig een paar families, bij wie ze zich, als ze zich eenzaam en treurig gevoelde, kon aansluiten; en eenmaal onder stoom, zag zij met innige vreugde, dag aan dag den afstand verminderen, die haar scheidde van haar geluk. En eindelijk, na een voorspoedige reis, zonder noemenswaardige vertraging, bereikte zij de reede van Batavia.

Hier zouden de meeste passagiers van boord gaan. Mevrouw Winckel en slechts enkelen zouden achterblijven, om na een paar dagen oponthoud, de reis naar het binnenland voort te zetten.

Albertine stond bij de verschansing, eenigszins afgezonderd van de anderen, gedrukt door een vreemd gevoel van verlatenheid, bij het zien van de blijde gezichten en verlangende blikken, die de aankomst van het bootje, dat van wal kwam aanstoomen, tegemoet zagen. Zij verwachtte niemand. Joost was immers op Indra Majo! Hoe verlangde zij thans op eenmaal, naar zijn prettig bekend gezicht.

Maar wat was dat? Wie kon het zijn, die daar zoo opvallend met den zakdoek zwaaide, telkens weer naar den kant waar zij stond? Het was immers niet mogelijk, dat Joost hier kon zijn? ... Neen, dat kon niet!”

Het bootje naderde meer en meer: de personen, die zich op het dek bewogen, werden duidelijker te onderscheiden. Albertine's ontroering nam steeds toe. Dat waren toch wel zijn oogen, die haar tegenblikten van onder dien helmhoed, zijn mond was het, die haar toelachte ... O, hemel! dat was toch werkelijk Joost, haar man! ...